

[Finansministeren.]

Regnskabsafregningen og Revisionen normalt maanedlig, og Maanedregnskaberne er da ogsaa efterhaanden gennemført som den almindelige Regel i Statens Administration. Spørgsmaalet om en hurtig Afslutning af Revisionen har for øvrigt været behandlet i det Udvalg, som blev nedsat den 15. Oktober i Fjor, og i Udvalgsbetænkningen udtales det ogsaa, at Revisionen bør fremmes hurtigst muligt i alle Tilfælde.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard, der, som jeg alt har sagt, har faaet en paafaldende Interesse for Sygeplejerskernes Arbejdsvilkaar, kom igen i Aftes ind paa dette Spørgsmaal og mente, at man forurettede Sygeplejerskerne i høj Grad. Det er, som det blev fremhævet af det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen, saaledes, at den Række Overenskomster, der er gældende for Sygeplejerskerne, var gældende i 1931, da Lønningsloven blev gennemført, og dengang var Arbejdstiden 9, 10 à 11 Timer for Sygeplejerskerne. Uden at der nu er sket Forandring af deres Lønvilkaar, har man nedsat Arbejdstiden til 9 Timer og for en hel Del Sygeplejerskers Vedkommende til 8 Timer. Det skete i Fjor, da jeg over for Finansudvalgene fremsendte et Forslag om Nedsættelse af Arbejdstiden for de Tjenestemænd, der tidligere har haft 10 eller 9 Timer, hvilket betød en Merudgift om Aaret paa op imod 2 Mill. Kr.

Inden den Tid havde hverken det ærede Medlem Hr. Korsgaard eller det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen — men han var nu ikke Medlem dengang, saa han kunde ikke have fremdraget Spørgsmaalet tidligere — eller Det konservative Parti i det hele taget interesseret sig for denne Sag. Først da vi her i Rigsdagen har vedtaget et Forslag, der kostede 2 Mill. Kr., siger man, at det er for lidt, man skulde have gennemført 8 Timers Arbejdsdagen helt og fuldt. Jeg har nævnt det, og jeg gentager det, at naar det ikke har været muligt, saa skyldes det bl. a. den Omstændighed, at Dansk Sygeplejersaad i mange Aar hindrede en stærkere Tilgang af Sygeplejeelever til Sygehusene, fordi man mente, det var urimeligt at uddanne saa stort et Antal Sygeplejersker. Den Udvikling, der senere har fundet Sted, har vist, at der er Trang til flere Sygeplejersker, og saa snart der er tilstrækkeligt uddannede, vil dette Spørgsmaal blive løst. Der er derfor efter min Mening ingen Laurbær for de ærede Medlemmer at hente paa dette Omraade.

Det samme gælder ogsaa om Tjenestemændenes Stilling. Først da vi gennemførte

en Ordning, der kostede 500 000—600 000 Kr. mere om Aaret, kom det ærede Medlem Hr. Korsgaard og talte om, at Kontoristerne var lønnet for lavt, og det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen siger, at Assisterter og Kontorchefer er for lavt lønnede. Man skulde, som jeg har sagt, undersøge, hvorledes Forholdene er andre Steder, saa vilde de ærede Medlemmer komme til det Resultat, at Statens Stilling her fuldt ud lader sig forsvare.

Endvidere gentog det ærede Medlem Hr. Korsgaard sin gamle Paastand om, at en socialdemokratisk Finansminister altid er fedtet og smaalig, naar det gælder de smaa Ting, men derimod er flot, naar det gælder de store Beløb. Jeg indrømmer, at over for det ærede Medlem Hr. Korsgaards Ønske om Køleskabe til Mælkeflasker stiller jeg mig ikke særlig velvillig. Jeg tror ikke, dette Spørgsmaal har saa overordentlig stor Betydning. Derimod har det Spørgsmaal, jeg fremdrog om Arbejdslokaler til Kontorpersonalet, langt større Betydning, men, siger det ærede Medlem Hr. Korsgaard, det koster langt flere Penge. Det er rigtigt, men det er alligevel det, der har den store Betydning. Vore Tjenestemænd maa have Krav paa rimelig Løn og ogsaa paa at have rimelige Arbejdslokaler, og efter den stærke Udvikling, der har været inden for Administrationen i de senere Aar, er Lokaleforholdene ikke af den Art, at man kan sige, de er tilfredsstillende, saa man bliver nødsaget til paa dette Omraade at ofre det Beløb, der skal til, selv om det var billigere at anskaffe nogle Køleskabe.

Saa har jeg endnu kun et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen, der spurgte mig, hvad jeg mente, naar jeg i min Svartale havde sagt, at Forholdet egentlig ogsaa var alvorligt for det ærede Medlem. Det alvorlige ligger deri, at Repræsentanterne for den højeste Retfærdighed — og saaledes ønsker Retsforbundets Medlemmer sig opfattet — kan forsvare, at en Mand har søgt at komme uden om Lovens klare Bestemmelser. Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen hævdede i sin første Tale, at Gaardejer H. P. Christensen var en udmærket Mand, der var blevet groft mishandlet af Landsoverskatteraadet, men den simple Sandhed er dog den, at Domstolene har dømt den nævnte Gaardmand for svingagtig Formueopgørelse.

Det ærede Medlem mener, at Landsoverskatteraadets Nedsættelse af tidligere stillede Krav viser, at H. P. Christensen har Retten paa sin Side. Dette er ganske